

Η ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ ΤΗΣ Α΄ ΣΤΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΧΑΙΡΕΤΙΣΜΩΝ ΕΙΣ ΤΟ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ.

Τό ἑσπέρας, 5.15 μ.μ. τῆς Παρασκευῆς, 5^{ης}/18^{ης} Μαρτίου 2016, ἐτελέσθη ὑπό τοῦ Πατριαρχείου ἡ ἀκολουθία τῆς Α΄ Στάσεως τῶν Χαιρετισμῶν τῆς Ὑπεραγίας ἡμῶν Θεοτόκου.

Ἡ Α΄ αὕτη Στάσις τῶν Χαιρετισμῶν ἀνεγνώσθη εἰς τό πλαίσιον τῆς ἀκολουθίας τοῦ Μικροῦ Ἀποδείπνου καί τοῦ Κανόνος: «Ἄνοιξω τὸ στόμα μου», εἰς τὸ Καθολικόν τοῦ Πανιέρου Ναοῦ τῆς Ἀναστάσεως, ὑπό τῆς Α.Θ.Μ. τοῦ Πατρός ἡμῶν καί Πατριάρχου Ἱεροσολύμων κ.κ θεοφίλου, τῶν κωδῶνων κρουομένων, συνοδευομένου ὑπό τοῦ Πατριαρχικοῦ Ἐπιτρόπου Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Καπιτωλιάδος κ. Ἡσυχίου καί τοῦ Γέροντος Ἀρχιγραμματέως Σεβασμιωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Κωνσταντίνης κ. Ἀριστάρχου, τοῦ Σεβασμιωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Λύδης κ. Δημητρίου, τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου πρώην Ζάμπιας κ. Ἰωακείμ, τοῦ Γέροντος Καμαράση Ἀρχιμανδρίτου π. Νεκταρίου καί ἄλλων Ἁγιοταφίτων Πατέρων, παρουσία τοῦ Γενικοῦ Προξένου τῆς Ἑλλάδος εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα κ. Γεωργίου Ζαχαριουδάκη καί ἄλλων μελῶν τοῦ Ἑλληνικοῦ Γενικοῦ Προξενείου καί τῆ συμμετοχῆ μελῶν τῆς Ἑλληνικῆς παροικίας καί τοῦ Ἀραβοφώνου ποιμνίου τοῦ Πατριαρχείου.

Εἰς τὸ πλαίσιον τῆς κατανυκτικῆς ἀκολουθίας ταύτης ὁ Μακαριώτατος ἐκήρυξε τὸν Θεῖον λόγον εἰς τοὺς μετέχοντας πιστοὺς ἔχοντα ὡς ἔπεται ἑλληνιστί:

«Ἄπας γηγενῆς σκιρτάτω τῷ πνεύματι λαμπαδουχούμενος πανηγυρίζετω δέ αὐλῶν νόων φύσις γεραίρουσα τὰ ἱερά θαυμάσια τῆς θεομήτορος καί βοάτω χαίροις παμμακάριστε, θεοτόκε ἀγνή ἀειπάρθενε», ἀναφωνεῖ ὁ μελωδός τῆς Ἐκκλησίας. Ὅλοι οἱ ἄνθρωποι τῆς γῆς, φωτιζόμενοι ἄνωθεν ἅς σκιρτήσουν πνευματικῶς ἀπὸ χαρὰν Ἁγίαν καί αἱ τάξεις τῶν αὐλῶν πνευμάτων ἅς πανηγυρίζουν, τιμῶσαι τὰ ἱερά θαυμαστά γεγονότα τῆς θεομήτορος καί ἅς φωνάζουν δυνατά: Χαῖρε ἀγνή καί ἀειπάρθενε θεοτόκε, ὅπου εἶσαι ἀξία κάθε μακαρισμοῦ.

Ἀγαπητοί ἐν Χριστῷ ἀδελφοί,

Εὐλαβεῖς Χριστιανοί,

Ἡ Ἁγία ἡμῶν Ἐκκλησία μᾶς προτρέπει διὰ στόματος τοῦ μελωδοῦ αὐτῆς Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Δαμασκηνοῦ νά πανηγυρίσωμεν τὰ ἱερά θαυμάσια, δηλαδή τὰ ἱερά θαυμαστά γεγονότα τῆς θεομήτορος, τῆς Μητέρας τοῦ θεοῦ Λόγου καί Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, τῆς Ἀειπαρθένου Μαρίας.

Τὰ ἱερά δέ θαυμάσια τῆς θεομήτορος εἶναι ἀφ' ἑνός μὲν ὁ Εὐαγγελισμός τῆς ἀγνῆς Παρθένου Μαρίας ὑπό τοῦ Ἀγγέλου Γαβριήλ, τοῦ ἀποσταλέντος ὑπό τοῦ θεοῦ καί εἰπόντος αὐτῇ: «Χαῖρε κεχαριτωμένη ὁ Κύριος μετὰ σου, εὐλογημένη σύ ἐν γυναιξίν» καί ἰδού συλλήψῃ ἐν γαστρὶ καί τέξῃ υἱόν καί καλέσεις τό ὄνομα αὐτοῦ Ἰησοῦν, (Λουκ. 1, 26-31). Ἀφ' ἑτέρου δέ, ὁ ἐκ τῶν ἀγνῶν αἱμάτων αὐτῆς σαρκωθείς καί ἐνανθρωπήσας ὑπό Πνεύματος Ἁγίου θεός Λόγος, Κύριος δέ ἡμῶν

Ἰησοῦς Χριστός. Τό μέγα καί ἀκατάληπτον τοῦτο μυστήριον τῆς θείας Οἰκονομίας τιμᾷ καί γεραίρει ἡ ἀγία ἡμῶν Ἐκκλησία ἐν τῷ προσώπῳ τῆς ἀειπαρθένου καί ὑπερευλογημένης θεοτόκου Μαρίας διὰ τῆς ἀκολουθίας τοῦ Ἀκαθίστου Ὑμνου, τοῦ ψαλλομένου κατά τήν διάρκειαν τῆς Ἀγίας Νηστείας τῆς Μεγάλης Τεσσαρακοστῆς. Καί τοῦτο, διότι διὰ τῆς θεοτόκου ἐθεώθη τό ἀνθρώπινον ἡμῶν γένος, ὡς λέγει καί ὁ μελωδός Ἅγιος Θεόδωρος ὁ Στουδίτης: «Σέ τό πανάρετον κλέος τοῦ γένους ἡμῶν ὑμνοῦμεν. Διά σοῦ γάρ ἐθεώθημεν Παρθένε. Καί γάρ ἔτεκες ἡμῖν τόν Σωτῆρα καί Θεόν, Χριστόν τόν λύσαντα τῆς κατάρας ἡμᾶς».

Ἡ κατάρα δέ ἐκ τῆς ὁποίας ἔλυσε, ἀπελευθέρωσεν ἡμᾶς ὁ Χριστός εἶναι ἡ ἁμαρτία, ἡ διαπραχθεῖσα ἐν τῷ Παραδείσῳ ὑπό τοῦ παλαιοῦ Ἀδάμ. Αὕτη ἡ ἁμαρτία εἰσήγαγεν εἰς τόν κόσμον τόν θάνατον τῆς φθορᾶς, διδάσκει ὁ σοφός Παῦλος: «Δι' ἑνός ἀνθρώπου ἡ ἁμαρτία εἰς τόν κόσμον εἰσῆλθεν καί διὰ τῆς ἁμαρτίας ὁ θάνατος καί οὕτως εἰς πάντας ἀνθρώπους ὁ θάνατος διῆλθεν, ἐφ' ᾧ πάντες ἥμαρτον, (Ρωμ. 5,12). Ὁ Υἱός ὅμως τῆς ἀειπαρθένου Μαρίας, δηλονότι ὁ Χριστός, ἡμᾶς ἐξηγόρασεν ἐκ τῆς κατάρας τοῦ Νόμου, γενόμενος ὑπέρ ἡμῶν κατάρα, γέγραπται γάρ, ἐπικατάρατος πᾶς ὁ κρεμᾶμενος ἐπί ξύλου», (Γαλάτ. 3,13) κηρύττει ὁ θεῖος Παῦλος.

Ἐπειδή ἀκριβῶς ὁ Θεός ἐφανερώθη ἐν σαρκί, (Α΄ Τιμ. 3,16) καί μέ ἄλλα λόγια ὁ Θεός Λόγος προσέλαβε σάρκα ἐκ τῆς Παρθένου Μαρίας καί ἡ Μῆτρα αὐτῆς Θεόν ἡμῖν ἔτεκεν μεμορφωμένον καθ' ἡμᾶς, Αὕτη, δηλονότι ἡ θεοτόκος, ἐγένετο συνεργός εἰς τήν σωτηρίαν ἡμῶν τῶν ἀνθρώπων. Διά τοῦτο καί ὁ μελωδός διὰ τοῦ Ἀγγέλου Γαβριήλ κραυγάζει πρὸς τήν θεοτόκον: «Χαῖρε, δι' ἧς ἡ χαρά ἐκλάμπει. Χαῖρε δι' ἧς ἡ ἀρά ἐκλείπει. Χαῖρε ὅτι ὑπάρχεις Βασιλέως καθέδρα. Χαῖρε ὅτι βαστάζεις τόν βαστάζοντα πάντα».

Ὅντως, ἀγαπητοί μου, ἐξέλαμψε ἡ χαρά, τό φῶς τοῦ κόσμου ὁ Χριστός καί ἐξέλειπε ἡ ἀρά τοῦ σκότους. «Ἦτε γάρ ποτε σκότος, νῦν δέ φῶς ἐν Κυρίῳ», (Ἐφес. 5,8), λέγει ὁ θεῖος Παῦλος.

Ἡ Ὑπερευλογημένη θεοτόκος καί Ἀειπάρθενος Μαρία εἶναι ἐκείνη, ἡ ὁποία ἐγένετο τό δοχεῖον τῆς Χάριτος τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, διὰ τοῦ ὁποίου φωτίζεται καί ἀγιάζεται πᾶς ἄνθρωπος ὁ ἐρχόμενος εἰς τόν κόσμον. Ὁ Ἅγιος Γρηγόριος ὁ Παλαμᾶς καλεῖ τήν Ἁγίαν θεοτόκον «μεθόριον κτιστῆς καί ἀκτίστου φύσεως» καί ἐξηγεῖ ὅτι κανεῖς δέν θά μπορούσε νά ἔλθῃ πρὸς τόν Θεόν παρά μόνον δι' αὐτῆς καί τοῦ μεσίτου πού γεννήθηκε ἀπ' αὐτήν καί κανένα ἀπό τά δωρήματα τοῦ Θεοῦ δέν θά μπορούσε νά δοθῇ καί σέ ἀγγέλους καί σέ ἀνθρώπους παρά μόνον δι' αὐτῆς. «Οὐκ οὖν αὕτη μόνη μεθόριον ἐστὶ κτιστῆς καί ἀκτίστου φύσεως καί οὐδεὶς ἂν ἔλθοι πρὸς Θεόν, εἰ μὴ δι' αὐτῆς τε καί τοῦ ἐξ αὐτῆς τεχθέντος μεσίτου καί οὐδέν ἂν ἐκ τοῦ Θεοῦ τῶν δωρημάτων, εἰ μὴ διὰ ταύτης γένοιτο καί ἀγγέλους καί ἀνθρώπους». Ἴδού διὰ τί ὁ μελωδός ἀναφωνεῖ «χαῖρε, ὅτι βαστάζεις τόν βαστάζοντα πάντα» καί «χαῖρε, κλιμαξ ἐπουράνιε, δι' ἧς κατέβη ὁ Θεός, χαῖρε γέφυρα μετάγουσα τούς ἐκ γῆς πρὸς οὐρανόν». Ἡ γέφυρα αὕτη, δηλαδή ἡ Παναγία θεοτόκος Μαρία, δέν εἶναι νοητή ἢ πνευματικὴ ἀλλὰ φυσικὴ μέ σάρκα, μέ νοῦν καί ψυχὴν, εἶναι ὁμοιοπαθῆς ἡμῖν τοῖς ἀνθρώποις (Ἰακ. 5,15). Διά τοῦτο τήν πᾶσαν ἡμῶν ἐλπίδα καί προστασίαν ἀνατίθεμεν εἰς τήν Παναγίαν τήν Μητέρα τοῦ Θεοῦ.

Ἡ ἀγία ἡμῶν τῶν Ὀρθοδόξων Ἐκκλησία διὰ τῆς θεοφωτίστου καί ἀγιοπνευματοκινήτου διανοίας τῶν ἐγκρίτων αὐτῆς Πατέρων καί μεγάλων διδασκάλων περιεχαράκωσε θεολογικῶς καί δογματικῶς, ἀλλὰ καί ὑμνολογικῶς τό

ὄντως δυσανάβατον ὕψος ἀνθρωπίνοις λογισμοῖς», τοῦ κεχαριτωμένου ὑπὸ τοῦ ἁγίου Πνεύματος προσώπου τῆς Παναγίας.

Ἡ ἀγνή καὶ ἀειπάρθενος θεοτόκος προβάλλεται ὡς τό κατ' ἐξοχήν παράδειγμα ὑπακοῆς εἰς τό θέλημα τοῦ θεοῦ, ἐν προκειμένῳ σημαίνει νηστείαν, δηλαδή ὑποταγήν τοῦ θελήματος ἡμῶν εἰς τό θέλημα τοῦ θεοῦ. Ἐπί πλέον δέ σημαίνει μετάνοιαν καὶ ἐξομολόγησιν τῶν παραπτωμάτων καὶ τῶν ἁμαρτιῶν ἡμῶν. «Τόν ἐρχόμενον πρὸς μέ οὐ μή ἐκβάλω ἔξω», (Ἰωάν. 6,37), λέγει Κύριος. Εἰς τὴν ἐρώτησιν τοῦ Ἀποστόλου καὶ μαθητοῦ Πέτρου, «Κύριε, ποσάκις ἁμαρτήσῃ εἰς ἐμέ ὁ ἀδελφός μου καὶ ἀφήσω αὐτῷ; ἕως ἐπτάκις;», λέγει αὐτῷ ὁ Ἰησοῦς, «Οὐ λέγω σοι ἕως ἐπτάκις ἀλλ' ὡς ἑβδομηκοντάκις ἐπτά», (Ματθ. 18, 21-22).

Ἰδοῦ, ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, καιρός νηστείας καὶ καιρός μετανοίας καὶ ἐξομολογήσεως εὐπρόσδεκτος. Ἡ θεοτόκος καὶ Μητέρα τοῦ θεοῦ εἶναι ἡ μοναδική ἡμῶν μεσιτεία πρὸς τόν Υἱόν Αὐτῆς, ὡς λέγει παρακλητικῶς καὶ ὁ μελωδός τῆς Ἐκκλησίας. «Πάντων προστατεύεις Ἀγαθή, τῶν καταφευγόντων ἐν πίστει τῇ κραταιᾷ σου χειρὶ, ἄλλην γάρ οὐκ ἔχομεν ἁμαρτωλοὶ πρὸς θεόν, ἐν κινδύνοις καὶ θλίψεσιν ἀεὶ μεσιτείαν, οἱ κατακαμπτόμενοι ὑπὸ πταισμάτων πολλῶν, Μητερ τοῦ θεοῦ τοῦ Ὑψίστου, ὅθεν σοι προσπίπτομεν, ρῦσαι πάσης περιστάσεως τούς δούλους σου» καὶ ἀξίωσον ἡμᾶς διελθεῖν τό στάδιον τῆς ἁγίας νηστείας καὶ καταντήσωμεν εἰς τὴν λαμπροφόρον τοῦ θεοῦ καὶ Σωτῆρος ἡμῶν Χριστοῦ ἁγίαν Ἀνάστασιν», Ἀμήν.

Ἐκ τῆς Ἀρχιγραμματείας.

<http://youtu.be/bUfK5EfSrmQ>

